

Onafhankelijk magazine van Avans Hogeschool

Breda
Den Bosch
Tilburg
Roosendaal

Jaargang 27
Nummer 3
Wintereditie
Puntavans.nl

Outsiders

punt

Inhoud

- 5 Gedoe in het ov**
Het allerergst vindt Isabel Timmermans 'de overstap'
- 6 Studenten moeten bewegen**
Maar je kunt ze niet de sportschool insleuren
- 8 Tiny houses**
Voor een beter milieu en meer geld in je portemonnee
- 10 Evalueren maar**
Als je het op de juiste manier doet, wordt het onderwijs er beter van
- 14 Kleurenblind**
Docent Stefan van Teeffelen over vijftig tinten grijs op de hogeschool
- 38 Interesse in water**
Oud-student Tijmen dankt er zijn bedrijf aan
- 40 Rondkomen**
Hoe doen Avansstudenten dat?
- 46 Kinderfeestjes en teamuitjes**
Met zijn eigen bedrijf organiseert Teun activiteiten als bubble bal

8

38

Colofon

Punt is een uitgave van Avans Hogeschool en wordt gratis aan studenten en medewerkers ter beschikking gesteld. De redactie werkt volgens beginselen van onafhankelijke journalistiek, zoals vastgesteld in het redactiestatuut. De redactie wordt terzijde gestaan door een Raad van Advies, die toeziet op de naleving van het redactiestatuut en fungeert als klachteninstantie.

E-mail punt@avans.nl

Hoofredacteur Arold Roestenburg, 088-5257906, aa.roestenburg@avans.nl

Eindredacteur Suzanne Wolters, 088-5258882, sm.wolters@avans.nl

Redactie Breda Naz Taha, 088-5259137, n.taha@avans.nl

Kim van Poppel, kcmc.vanpoppel@avans.nl

Hogeschoollaan 1 Breda, kamer HA008

Redactie Den Bosch Merel de Bruijn, 088-5258664, mk.debruijn@avans.nl

Kees Gort, 088-5255764, km.gort@avans.nl

Onderwijsboulevard 215 Den Bosch, kamer OE002

Raad van Advies Hans de Brouwer, Mark Hasperhoven, Hans Pekaar

Postadres Postbus 90116, 4800 RA Breda

Landelijke nieuwsdienst HOP

Ontwerp en vormgeving Yashar van den Brandt, Nijmegen

www.yasharvandenbrandt.com, contact@yasharvandenbrandt.com

Fotografie Beeldveld/Wilfried Scholtes, Loet Koreman, Pleunie van Raak

Cover Loet Koreman

Aan dit nummer werkten verder mee Lisa Jacobs, Karlijn van de Wiel, Stefan van Teeffelen, Isabel Timmermans

Druk Canon

Special

Outsiders

Pagina 15 — 37

20

Dragqueen Emily Salvia

Vol vertrouwen op hoge hakken over de bühne

24 Natuurtalent op de kartbaan

“Shit, het is gewoon een vrouw!”

30 Vrijwilligerswerk is niet suf

Dertig oma's extra

16 Anders is oké

Zeven redenen waarom

34

Leroy is verslaafd aan pretparken

“Na vijftig ritjes ontdek je nog steeds nieuwe dingen”

Achter de piano verdwijnt de studiestress

Mortaza Ahmady, student Human Resource Management (HRM) in Den Bosch, speelt zijn studiestress weg achter de piano. "Als ik speel, glijdt alles even van mij af." Lessen heeft Mortaza nooit gevolgd. "Ik heb een keyboard gekocht en ben gaan oefenen. Deze muziek komt recht uit mijn hart." Wie Mortaza wil horen spelen, heeft 's avonds de beste kans. De HRM-student speelt het liefst als het rustig is in de school.

COLUMN

Het ov gaat niet altijd over rozen

Ooit was er een tijd... dat we binnen tien minuten fietsen op (de middelbare) school waren. Elke doordeweekse ochtend wachtten m'n twee beste vriendinnetjes en ik op elkaar aan het einde van de straat om vervolgens in een slakkentempo naar school te fietsen. Onze moeders verbaasden zich erover dat we überhaupt nog vooruitkwamen, zo traag fietsten we. Maar goed, we waren altijd redelijk 'op tijd' in de klas.

Toen brak de tijd aan dat we gingen studeren. Vrijwel nooit hadden we het ov gebruikt, omdat alles op de fiets bereikbaar was voor ons. Dus die zomer voordat we naar het hbo gingen, was het een gepuzzel met alle termen die op ons afkwamen voor de aanschaf van een ov-chipkaart. De 'jungle' van het ov begon met het regelen van de kaart. Een raadsel op zich met termen als 'studentenreisproduct', 'oplaadpunt', 'weekend ov' en 'koppelen'.

Die eerste week studeren en dus reizen met het ov wisten we niet waarin we waren beland. Bus, trein, overstap van twee minuten, trein en weer een bus. En laat ik vooral benadrukken: de overstap. Een overstap waarin je met een paar honderd reizigers van de ene kant van het station twee minuten hebt om naar de andere kant van het station te lopen (rennen, snelwandelen... het is maar net wat de lengte van je benen en de urgentie om de trein te halen is). Iedereen die in Roosendaal moet overstappen richting Breda en Tilburg, is er bekend mee. Die verdoemde overstap van twee minuten. Waarbij je een halfuur moet wachten als je de overstap niet haalt, doordat de trein/bus waar je eerder in zat, één minuutje later is (en dat is negen van de tien keer het geval). Voor een tentamen is het dus altijd wiskundig berekenen welke trein je minimaal moet nemen met het scenario dat die overstap hem toch niet gaat worden.

En dan die arme oudere mensen in het ov. Die weten echt niet wat hen overkomt. Die drukte, het in- en uitchecken met een pasje, de brutaliteit van sommige mensen om ze geen zitplek te gunnen, de beruchte overstap van twee minuten waarbij de trein gewoon voor hun neus weggrijpt als ze op het punt staan om in te stappen. Hoe kan iemand die slecht ter been is ooit binnen twee minuten van de ene kant van het station naar de andere kant komen?

Tot slot, het einde van de week, de vrijdagmiddag. Dé middag dat je gewoon niet in de trein wil zijn. Die megadrukke. Studenten komen terug van kamers, werkenden komen eerder terug van kantoor, zakenreizen komen ten einde. Koffers, studenten, huisdieren, bejaarden: allemaal op elkaar gepropt. Er zijn leukere dingen voor op de vrijdagmiddag (de borrel). Nee, het leven in het ov gaat niet altijd over rozen.

Isabel Timmermans
derdejaarsstudent
Communicatie in Breda

‘Op vrijdagmiddag wil je gewoon niet in de trein zijn’

RONDVRAAG

Hoe breng je studenten in beweging?

De gemiddelde student pakt liever de bus dan de fiets en neemt de lift in plaats van de trap. Hoe krijgt Avans studenten in beweging? En is dat wel de taak van de hogeschool?

Jeroen Alessie

docent Fysiotherapie in Breda

“Ik sport en ik geef training. Vroeger deed ik elke dag aan atletiek, tegenwoordig is dat 2 tot 3 keer per week. Daarnaast volleybal ik. Dat doe ik ook 2 tot 3 keer per week. Ik sport eigenlijk al mijn hele leven. Ik vind beweging heel belangrijk. Tegen mijn dochter zeg ik altijd dat ik sporten op dit moment belangrijker vind dan school. Er is maar één periode in je leven dat je op niveau kunt sporten, leren kun je nog de rest van je leven.

Je kunt studenten bewust maken van het positieve effect van sporten. Daardoor begrijpen ze waarom bewegen belangrijk is, dat is de eerste stap. Sporten heeft niet alleen een fysieke, maar ook een mentale functie. Het kan een tijdelijke afleiding zijn of ontlading geven, waardoor je je beter kunt concentreren. Iemand moet gemotiveerd zijn om te willen sporten. Op het moment dat je de voordelen merkt, ga je ook langer door. Als je alleen gaat sporten omdat iemand anders het wil, ben je er snel klaar mee.

‘s Ochtends zie ik bij Avans vaak dat het druk is bij de lift. Studenten pakken de lift al naar de eerste verdieping. Het is de bedoeling dat alleen degenen met een fysieke beperking de lift gebruiken. Door de trap te nemen vindt er een extra vorm van beweging plaats.

Als school kun je bewegen faciliteren door sportkaarten goedkoper aan te bieden. Daarnaast kun je dingen organiseren die te maken hebben met sport en bewegen. Vroeger hadden we bijvoorbeeld een sporttoernooi met de opleiding Fysiotherapie. Dan ben je niet alleen in beweging, maar het bevordert ook het groepsgevoel.”

↑ ‘Tegen mijn dochter zeg ik altijd dat ik sporten op dit moment belangrijker vind dan school’

↓ ‘Je kunt de studenten niet bij de hand nemen en de sportschool insleuren’

André Maes

sportinstructeur bij het studentensportcentrum in Tilburg

“Voor degenen die moeilijk aan het bewegen te krijgen zijn, werkt een persoonlijkere benadering misschien. Wijs ze vaker op de positieve effecten van sporten. Je kunt de studenten niet bij de hand nemen en de sportschool insleuren. Sommigen hebben simpelweg totaal geen behoefte aan sport. Die mensen ben je al verloren voordat je überhaupt geprobeerd hebt om ze aan het bewegen te krijgen. Wanneer je al sport of sport leuk vindt, werkt promotie wel denk ik. Zoiets kan voor die studenten net de trigger zijn om meer te bewegen. Het kan dus helpen, maar niet als er geen initiatief getoond wordt door de student zelf. Een voedingsschema of iets dergelijks kan voor de niet-sporters helpen om alsnog gezonder te leven. Daarover geven wij ook goede adviezen. Zo kun je gezonder leven zonder meer in beweging te zijn. Dingen zoals de trap nemen in plaats van met de lift gaan of fietsen in plaats van de bus pakken, helpen ook al. Het zijn de kleine dingen die een aanzienlijk verschil kunnen maken.”

→ ‘Als ik een paar dagen niet sport voel ik aan mezelf dat ik weer moet bewegen’

Joost Vinju

vierdejaarsstudent Integrale Veiligheidskunde en lid van de Bredase Studentensport (Bress)

“Ik hockey bij Push in Breda. Dat doe ik al bijna mijn hele leven. Ik train drie keer per week. Op zondag speel ik wedstrijden. Alleen door hockey heb ik dus al vier sportmomenten in de week. Naast hockey probeer ik nog twee tot drie keer per week te sporten bij Bress. Als ik een paar dagen niet sport, voel ik aan mezelf dat ik weer moet bewegen. Soms ga ik dan een half uur of drie kwartier fitnessen. Dat is misschien niet lang, maar dan ben ik toch even geweest. Dat voelt goed.

Ik vind niet dat Avans op een school voor sport moet gaan lijken. Fontys heeft sportopleidingen, daar is het normaler als sporten gestimuleerd wordt. De studenten daar hebben een passie voor sporten, dat is hier niet. Op Avans heb je zo’n breed scala aan opleidingen. De behoefte aan sport verschilt te erg per student en studie. Op de opleidingen die iets met sport te maken hebben, is het aanmoedigen van sporten en bewegen een goed idee, maar daarbuiten zou ik het beperken.

Uiteindelijk denk ik dat het voor het grootste deel uit jezelf moet komen. Studenten verplichten om te gaan sporten schiet niet op. Mensen die niet willen sporten, zitten niet te wachten op verplichte beweging. Waarschijnlijk zitten ze dan alleen een beetje in een hoekje. Ze doen in ieder geval niet actief mee.”

De minihuisjes van studenten Ruimtelijke Ontwikkeling

Tekst en fotografie Kees Gort

Femke van der Velde, Thomas Peters en Stephany de Hoog

Eerstejaarsstudenten Ruimtelijke Ontwikkeling in Tilburg ontwierpen tiny houses. Deze extreem kleine huizen zijn populair onder minimalisten die op zoek zijn naar een simpeler leven.

9 meter lang en 3,6 meter breed. Dat zijn de afmetingen van het tiny house dat student Femke van der Velde ontwierp. Haar ontwerp is voorzien van een tweede verdieping met afgezonderde slaapkamer én dakterras, een luxe die bij veel kleine huisjes ontbreekt. Tiny houses komen overgewaaid vanuit de Verenigde Staten. Het idee erachter is simpel: huizen zijn duur en milieubelastend. Door in een klein huis te wonen, spaar je het milieu én je bespaart geld. Bovendien omzeil je het huizentekort, waar veel millennials mee te kampen hebben.

Geen kerstboom

Wie in een klein huisje woont, wordt gedwongen een simpeler leven te leiden. Er is immers maar weinig plek voor spullen. “Als je graag een kerstboom wilt optuigen, kun je beter verhuizen”, vat Femke samen. Daarom ziet de student haar ontwerp eerder als een tijdelijke woonoplossing voor woningbouwcorporaties. “Bij een renovatie kunnen de bewoners tijdelijk in mijn huisje wonen. En wanneer de renovatie voorbij is, kun je het makkelijk uit elkaar halen en op een vrachtauto zetten.”

Het tiny house van student Thomas Peters heeft een ander functie. Als hij zijn ontwerp mag bouwen, zou hij het neerzetten als gebiedspromotie van de woonwijk Biesdonk in Breda. “Zo’n klein huisje zie ik eerder als decor dan als woonhuis. Het is natuurlijk bewoonbaar, maar ik zou er zeker geen twintig van neerzetten.”

Dat de studenten zelf het ontwerp en plek voor hun tiny house mogen kiezen,

is een bewuste keuze, vertelt docent Bart Pasmans. “Een klein huisje kan heel veel functies hebben. Je kunt het bijvoorbeeld gebruiken als minibuurthuis of als schuurtje voor een gemeenschappelijke moestuin. Het is aan de studenten om dat te beslissen.” Daar was student Stephany de Hoog blij mee. “Ik heb op het mbo veel ontwerp opdrachten gehad, maar had niet eerder de vrijheid om zélf creatieve keuzes te maken.”

Lange weg

Van idee naar ontwerp is een lange weg. De studenten gebruikten zeven ontwerp-programma’s om tot het ontwerp te komen. Soms was dat doorbijten, vertelt Thomas. “Het ontwerpen vond ik veel leuker dan bijvoorbeeld het berekenen van de kosten.” De eindresultaten werden uitgewerkt in Photoshop, voor Femke een moment om uit te blinken. “Dankzij mijn vorige opleiding interieurdesign heb ik al veel ervaring met Photoshop, maar veel medestudenten kenden het programma nog niet. Daar kon ik ze toen mee helpen, dat was heel leuk.”

Gek worden

Leuk om te bedenken dus, zo’n tiny house. Maar om er zelf in te wonen? Stephany wil het wel proberen, “maar alleen in mijn studententijd.” Thomas twijfelt. “Ik denk dat ik gek word van zo’n kleine ruimte.” Ook Femke ziet het niet zitten, als ze naar de toekomst kijkt. “Zo’n huisje is geschikt voor één persoon, en krap voor twee. Over tien jaar hoop ik dat ik met een kindje in mijn armen zit. Dan pas ik echt niet in zo’n kleine woning.”

Avans kan nog veel winst halen uit onderwijssevaluaties

Tekst Arold Roestenburg
Illustratie Karlijn van de Wiel

Avans is bezig met een kwaliteitsslag op het gebied van onderwijssevaluaties. Door op het juiste moment de juiste vragen te stellen, kan de hogeschool nog veel winnen aan kwaliteit, vermoeden deskundigen.

“Afschaffen, een overschat fenomeen, onzinnig en arbitrair, een populariteitspool, nauwelijks informatief.” Zo denkt een groep docenten in het hoger onderwijs over evaluaties. Ook studenten gruwelen van het invullen van de vragenlijst.

“Wij herkennen die geluiden niet bij Avans”, zegt Hans van Loon. Samen met Jessica Nooij helpt hij als beleidsadviseur en onderzoeker van het Leer- en Innovatiecentrum (LIC) opleidingen bij het afnemen en analyseren van evaluaties. “Onderwijssevaluaties zijn een goed middel om je onderwijs te verbeteren”, vindt Nooij. “Maar dan moet je het wel op de juiste manier inzetten.”

Veel aandacht voor de NSE

In het hoger onderwijs is veel aandacht voor de Nationale Studenten Enquête (NSE), maar blokevaluaties geven een beter en gedetailleerder inzicht in hoe studenten de opleiding ervaren, zo bepleiten Van Loon en Nooij. “De NSE is meer een vinger aan de pols. Er wordt gevraagd naar studenttevredenheid. Dat is een oordeel dat is gebaseerd op subjectieve criteria”, vindt Nooij.

“De NSE is voor een hoger aggregatieniveau (en benchmark) bedoeld. Enkel op basis van de tevredenheid over een opleiding kun je geen verregaande conclusies trekken over hoe een specifiek vak verbeterd moet worden”, vult Van Loon aan.

“Toch zie je veel van wat je in de NSE tegenkomt, ook in onze evaluaties terug”, zegt docent Dryske Kamstra van de Academie voor Bouw en Infra. “Bijvoorbeeld dat docenten niet goed reageren op e-mail. Het grote verschil tussen de NSE en onze eigen evaluaties is dat wij op vakniveau evalueren. De NSE is meer globaal.”

Vragenbank

Om de juiste informatie uit evaluaties te halen, moet je ook de juiste vragen stellen. Daarvoor heeft het LIC de Avans Vragenbank ontwikkeld. Die biedt opleidingen de mogelijkheid te kiezen uit honderd vragen waarmee je betrouwbare en bruikbare informatie kunt ophalen bij studenten. De kwaliteits- en onderwijsadviseurs kunnen daarin adviseren. “Maar docenten kunnen altijd ook zelf vragen aanvullen”, zegt Van Loon. Zo kan het zijn dat de docent een nieuwe lesvorm heeft geïntroduceerd en vooral geïnteresseerd is in hoe die overkwam bij de studenten.

1 VRAGEN
OPSTELLEN

ONLINE EN ANONIEM

2 INVULLEN

3 GEZAMELIJK
BESPREKEN

HOE BLOKEVALUATIES WAAROM

DE STUDENT
1 WEET ALLES
NOG

3 EFFECTIEF LESSEN
VERBETEREN

2 DE STUDENT LEERT
FEEDBACK GEVEN

VERBETERD → ONDERWIJS

AVANS

Op dit moment maakt Avans een kwaliteitsslag als het gaat om blok-evaluaties. Bijna alle academies maken gebruik van Evasys, een online systeem waarin studenten anoniem hun mening geven. “We raden iedereen aan Evasys te gebruiken. Er zijn ook docenten die individueel kiezen voor gratis apps, maar daar moet je mee opletten”, vindt Van Loon. “Die apps zijn gratis omdat ze zoveel mogelijk data willen verzamelen. Als gebruiker weet je niet wat daarmee gebeurt.” Het staat iedere opleiding vrij zelf een keuze te maken op welke manier en met welke techniek ze evalueren. “Er is ook een aantal academies dat Evasys te omslachtig vindt. Die doen het op hun eigen manier.”

Eigen traject

Een voorbeeld daarvan is de Academie voor Bouw en Infra. Naast blok-evaluaties met Evasys heeft de academie een eigen evaluatietraject opgezet. “In week 10 van periode B en D werken we met een STER-week. Dat staat voor Samen Terugkijken En Reflecteren”, vertelt Kamstra. Tijdens die week zijn studenten ingeroosterd om met hun docentcoach in gesprek te gaan over de afgelopen periode. “Ze krijgen anderhalf uur per coachgroep en moeten als groep drie tips en drie tops geven”, legt Kamstra uit. Waar mogelijk reageert de docent meteen op de gegeven tips. “Het is vooral belangrijk dat ze met verbetervoorstellen komen. Bijvoorbeeld: ‘maak de opdrachten van vak A op deze manier duidelijker’. Het moeten voorstellen zijn waar we als docenten iets mee kunnen. Er worden tijdens de evaluatie ook opmerkingen gemaakt over bijvoorbeeld het rooster of het gebrek aan werkplekken, dan leggen we uit dat we het probleem zien, maar daar zelf weinig aan kunnen doen.”

Geen rapportcijfer voor de docent

Belangrijk is het dat het bij een evaluatie gaat om het onderwijs zelf. “Studenten moeten niet de kans krijgen om af te rekenen met een docent”, zegt Nooij. “Het is niet de bedoeling dat ze een rapportcijfer geven over het functioneren van een docent. De student kent immers de beoordelingscriteria niet die horen bij dat functioneren en gaat derhalve enkel af op zijn gevoel”. Dat wil niet zeggen dat de rol van de docent in een lesblok helemaal niet door studenten beoordeeld kan worden. “Voor een docent is het juist waardevol om te weten wat studenten van zijn les vonden. Kon hij ze enthousiasmeren? Begrepen ze zijn uitleg? Die vragen kun je studenten stellen.”

Resultaten meteen bespreken

Naast het systeem is ook het moment van evalueren erg belangrijk, legt Nooij uit. “Opleidingen hebben de neiging de evaluatie te doen een week of twee nadat het blok is afgelopen. Studenten hebben inmiddels een cijfer binnen en zijn met hun hoofd al bij het volgende blok, dat kan de evaluatie kleuren. Wij adviseren om de evaluatie in de laatste les vóór het tentamen te organiseren en meteen met de klas de resultaten te bespreken. Dát is het moment om feedback te vragen. Waarom vinden studenten iets van de les of de opdrachten? Door de evaluatie te gebruiken om door te vragen, krijg je als docent feeling met de antwoorden en haal je meer informatie op. Daarnaast laat je de studenten zien dat je daadwerkelijk iets met hun input doet.”

Docenten van de Academie voor Bouw en Infra buigen zich in week 10 over de verzamelde tips en tops. “Dat doen we zodat we in week 1 van het volgende blok op Blackboard onze reacties kunnen publiceren”, legt Kamstra uit. “We vinden het belangrijk dat studenten weten dat we iets met hun evaluatie doen. Het nadeel is dat niet alle studenten de lijst weten te vinden. We hebben daarom ook de studentenraad gevraagd een linkje te plaatsen. Nu krijgen we nog steeds reacties als ‘we evalueren wel, maar horen niets terug’. Dat moet dus nog beter.”

Vertrouwen en open cultuur

Belangrijk voor goede evaluaties is dat de docent en studenten elkaar vertrouwen. “Die open cultuur moet er wel zijn, gelukkig is die er ook bij Avans”, zegt Van Loon. “We kennen hier geen afbreekcultuur.” Doordat elke studentengroep maar drie dingen kan aanleveren, worden incidenten eruit gefilterd, meent Kamstra. “Ze worden gedwongen om met elkaar in gesprek te gaan over wat ze belangrijk vinden en moeten keuzes maken. Ze denken daardoor echt mee over het onderwijs en hoe dat beter kan.”

Evaluaties zijn een belangrijk puzzelstuk in het verbeteren van het onderwijs vinden Van Loon en Nooij: “Het is het enige moment waarop studenten echt iets kunnen zeggen over het onderwijs.”

Kleurenblind

‘Moest hij niet iets meer empathie tonen jegens de huidige generatie? Hij besloot van niet’

Stefan van Teeffelen
docent bij opleiding
Social Work in
Den Bosch

Met net iets te veel fysieke kracht probeerde hij zijn zware, bezwete lijf door de massa studenten te wurmen. De grote, grijze, nietszeggende, middelmatige massa studenten in de rij voor de gesloten deur van het hoorcollegehol.

Hij walgde van deze kleurloze meute mobieltjeszombies die alleen maar naar zijn verhaal kwam luisteren omdat het in het rooster stond. Ze doen hetzelfde, zien er hetzelfde uit en ruiken hetzelfde. Hij hekelde het gebrek aan eigenheid van studenten. Gedurende zijn carrière heeft hij de hogeschool zien verworden tot een productieomgeving van eenheidsworst. Slechts een handjevol studenten en collega's binnen de muren van dit instituut hielden hem nog op de been en gaven hem het gevoel dat hij leefde.

Eerder die dag de subtiële, discrete knipoog van Eva. De vierdejaars die hij kent van het escortbureau waar hij klant is sinds z'n derde huwelijk strandde. Bij de toiletten sprak hij David. De jongeman die tijdens het weekend als 'Bitch Barbara' danst in de club waar hij dikwijls z'n verdriet verdrinkt. In de kantine knikte hij nauwelijks zichtbaar naar Lotte. Ze zit in het eerste jaar, maar ze zijn al jaren fellows en delen iedere week verhalen over de strijd tegen de alcohol bij de AA. Z'n collega Ahmed bij het koffiezetapparaat die hij fluisterend begroette met: "Hey Fur, mag ik je aaien?", wat de zenuwtrek rond zijn oog instant verergerde. Grinnikend liep hij naar zijn werkkamer. Op de gang schudde hij zogenaamd spontaan de hand van zijn adjunct die hem op deze wijze wekelijks zijn kabouterpost bezorgt.

Hij aanschouwde de mager gevulde collegezaal. Gedeeltelijk verblind door het felle licht van de beamer ontwaarde hij met moeite zo'n vijftig silhouetten van jonge mensen. Hij troostte zich met de gedachte dat iemand pas kleurrijk kan zijn bij de gratie van de grijze massa. Was hij niet erg verbitterd geworden? Moest hij niet iets meer empathie tonen jegens de huidige generatie? Hij besloot van niet. Terwijl zijn pupillen zich langzaam verkleinden kregen de silhouetten meer definitie. Allemaal individuen, allemaal net even anders en waarschijnlijk met allemaal unieke verhalen. Vijftig tinten grijs. Vooraan zat Eva, ze knipoogde.

OUTSIDERS

Zeven redenen waarom het fantastisch is om 'anders' te zijn!

We kennen allemaal de verhalen over de succesvolle ondernemers (Steve Jobs, Elon Musk), de populaire artiesten (Lady Gaga, Tyler The Creator) en de eigenzinnige, succesvolle kunstenaars (Joseph Klibansky, Banksy). Drie keer raden wat zij gemeen hebben: zij zijn *'the mad ones'*. Waar je er op 'de middelbare' nog niet aan moest denken, is vreemd zijn juist fantastisch! En wel hierom:

- 1** Appel, auto, tomaat, hond, banaan, pen, Lady Gaga, kaas, computer. Welk woord uit dit rijtje heb jij onthouden? Wedden dat het niet tomaat was? In 1930 ontdekte de Duitse psycholoog Hedwig von Restorff dat we dingen die echt opvallen, beter onthouden. Duh, logisch, maar het is dus wetenschappelijk onderbouwd. Noem het de 'Lady Gaga-methode'.
- 2** Stel je voor dat je elke dag dezelfde pizza met dezelfde toppings zou eten. Saai! Variatie maakt alles beter. Wees de ananas of blauwaderkaas, die jouw pizza weer speciaal maakt.
- 3** Toegegeven: op de middelbare school deed iedereen wel ergens zijn best om erbij te horen en in de pas te lopen. Meer dan je je realiseerde. Van de emo's tot de nonchalante hockeymeiden. Ook bij die clubjes ging het om die ene broek, of die nonchalante klip in het haar. In het hoger onderwijs kun je dat veel meer loslaten, hoe bevrijdend! De eigenschappen en interesses die jou toen 'vreemd' maakten, maken jou nu juist cool.

- 4** Het is niet erg om niet naar dat feest of festival te willen waar iedereen naar toe gaat. Hoeveel fijner is het om te 'lijden' aan de tegenhanger van FOMO: (je raadt het al) JOMO! The Joy Of Missing Out. Een avondje Kolonisten van Catan spelen is net zo fijn.
- 5** Ben jij niet bang om de laatste trend te missen, omdat je er anders niet bij hoort? Fijn hè dat je er niet bij loopt zoals het gros in die ene must have van Zara, Loavies of My Jewelry. Door internet worden heel veel dingen mainstream en er zijn ook weinig subculturen. Alles is tegenwoordig 'hipster'.
- 6** Terwijl veel mensen proberen het perfecte leventje te delen op socialkanalen, zijn de accounts van influencers waar ze 'lelijke' foto's delen, veel leuker om te volgen. Van onderkinnen tot dikke dijen door de verkeerde hoek. Geef ons meer.
- 7** Buitenbeentje op je werk? Dat is niet erg. Steeds meer bedrijven kijken niet per se alleen naar je cv, eigengereide eigenschappen worden meer en meer meegenomen in het proces. Alexa Clay, econoom en auteur van *De Buitenbeentjeseconomie*, in een interview met NRC: "Onaangepastheid zorgt namelijk voor vooruitgang. In opvoeding en onderwijs ligt de nadruk op aanpassen en meedoen, maar het zou beter zijn rebellie te koesteren. 100 procent mee eens!" Bij het Amerikaanse bedrijf Zappos vragen ze bij sollicitaties: Op een schaal van 1 tot 10, hoe gek ben jij? Bij het eveneens Amerikaanse bedrijf Method krijgen de werknemers een huiswerkopdracht mee: hoe houden jullie Method gek?

STUDENT VAN HET JAAR Timo van Belkum

Tekst Naz Taha
Fotografie Loet Koreman

‘Als ik doorbreek, moet mijn leven zo normaal mogelijk blijven’

“Ik was heel verbaasd”, vertelt Timo van Belkum over de bekroning tot Student van het Jaar. “De andere studenten hadden zo’n bijzonder verhaal. Ik dacht: wat maakt mij nou bijzonder?”

Zijn bescheidenheid, dat is waar docenten en medestudenten Timo van Belkum om roemen. De tweedejaarsstudent Commerciale Economie staat bekend als een nuchtere, betrokken student die met werkelijk iedereen op kan schieten. Hij doet veel, maar je hoort hem er nooit over, is de heersende opvatting.

De Student van het Jaar organiseert uitjes voor medestudenten, praat met alle studenten en doet vrijwilligerswerk. Over dat laatste zegt hij: “Dat doe ik ook voor mezelf, want mijn netwerk groeit ervan en ik vind het superleuk om te doen.” Als vrijwilliger organiseert de student ieder jaar Koningsdag in Den Bosch, maar maait hij ook het gras van een ouder stel uit zijn woonplaats. “Het gaat dan niet eens om het grasmaaien. Zij waarderen het gezelschap heel erg. En ik vind het zelf gezellig.”

Droom

Timo's bescheidenheid moet niet worden verward met een gebrek aan ambitie. “Mijn droom is om carrière te maken als dj. Duidenden mensen die op jouw beats losgaan, dat lijkt me supergaaf.” Die liefde voor elektronische muziek ontstond toen Timo als twaalfjarig jochie voor het eerst een dj zag draaien op een schoolfeest. “Hoe hij al die mensen in beweging kreeg en de sfeer bepaalde. Dat wilde ik ook doen.”

En zo geschiedde. Timo oefende bijna dagelijks uren achter elkaar op zijn slaapkamer. Pielen op een laptop, liedjes luisteren en muziek maken. Inmiddels verdient hij er naar eigen zeggen goed geld mee. “Ik draaide vorig jaar op tachtig feestjes.” Als

de student niet fulltime dj kan worden, dan wil-ie in elk geval in de muziekindustrie werken. “Bij een platenmaatschappij bijvoorbeeld, of in het management.”

Normaal blijven

Zijn grootste voorbeeld is Martin Garrix. Een dj die ondanks zijn successen nuchter is gebleven. “Hij scoort hit na hit, vliegt met zijn tour de wereld over en werkt keihard. Succes is hem echt niet komen aanwaaien en toch heeft hij geen sterallures. Dat laatste vind ik heel belangrijk. Als ik doorbreek, moet mijn leven zo normaal mogelijk blijven.”

Soms wil Timo te graag iedereen tevreden houden, geeft hij toe. “Als je voortdurend de vrede wil bewaren, loop je jezelf een beetje voorbij. Dat vind ik zonde. Het zou goed voor me zijn om af en toe ook eens in discussie te gaan met iemand. Dat krijg ik ook mee als feedback van medestudenten.”

Niet meer dom

De student rondde twee jaar geleden een mbo-opleiding af, maar besloot dat hij nog niet klaar was met leren. “Ik vond mezelf altijd een beetje dom, dus de stap naar een hbo-opleiding voelde als een risico. Dat het nu goed gaat, komt vooral doordat ik keihard werk. En oké, misschien vind ik mezelf inmiddels ook niet meer zo dom.”

SPECIAL

Buitenbeentje tussen de gepolijste queens

Tekst Merel de Bruijn
Fotografie Loet Koreman

Een spleetje tussen zijn tanden en weelderige wenkbrauwen. Dragqueen Emily Salvia, in het dagelijkse leven kunststudent Luuk van de Ven, is niet die gepolijste dragqueen zoals je die meestal ziet. Eerder een buitenbeentje in de scene. Mét een boodschap.

“Emily is de naam van een orkaan die elke vijf jaar terug keert. Een vrij onschuldige orkaan die allesverwoestend kan worden. Salvia is een hallucinogene drug, als je die rookt krijg je ongewone hallucinaties. Dat is wat ik wil bereiken als mensen mijn optreden zien.” Want Emily Salvia is niet *your average drag*. Zij, of Luuk, is als ‘rauwere’ dragqueen haast een buitenbeentje tussen de gepolijste collega’s. “Mijn wenkbrauwen en het spleetje tussen mijn tanden hebben ook een boodschap”, vertelt hij.

Met zijn theatervoorstelling *Don’t Drag Me Down* staat hij de komende weken op het podium. “Ik wissel *lip sync-performances* af met monologen, ik wil meer begrip creëren. Tijdens het optreden kleed ik me ook om op het podium. Zo ziet het publiek mijn zelfverzekerde en mijn kwetsbare kant.” Tijdens het gesprek vallen de termen underdog en hokjesdenken meermaals. Thema’s die ook terugkomen in zijn optredens, zelf opgenomen singles en vlogs met collega-drag Tompuss. Terug te herleiden naar zijn tijd als puber in Son en Breugel en de middelbare school in Eindhoven, waar hij flink werd gepest. “Ik was de rare van de klas. Had vreemde humor, deed aan theater. Son en Breugel is een vrij bekrompen dorp onder de rook van Eindhoven. Mensen spreken mijn moeder zelfs aan in de supermarkt op wat ik doe. Ze veroordelen mij, maar zonder zich te verdiepen in wat ik doe.”

Dumpert

Het veroordelen beperkt zich niet alleen tot de mensen uit zijn geboortedorp, blijkt wanneer de tweede single onder zijn alias verschijnt. ‘Prei’ gaat over verder denken dan alleen man/vrouw. “Ook over wat daartussen valt.” De single en bijbehorende videoclip belandden op Dumpert.

“Binnen een kwartier werd ‘Prei’ drieduizend keer bekeken. Eerst dachten we: yeah, aandacht. We belden elkaar op: ‘Wow Dumpert, zoveel views, *oh my god!*’ De eerste reacties waren nog grappig. Maar toen kreeg het een nare wending.” Enkele van de reacties: “*By far* het aller trieste en kutste filmpje dat ik ooit gezien heb. Dit is het land van je zin ‘doordrammen’. Mijn handen jeuken bij het zien van zulk raar volk. Rapper Sjors weet hier wel raad mee.”

“In eerste instantie wilden we die mensen met hun haat-reacties geen aandacht geven. Maar we hebben ons video-kanaal, laten we op de haatreacties ingaan! We moeten er rekening mee houden dat mensen die op Dumpert zitten allemaal aan de pillen zijn”, grapt Luuk. “Die mensen zijn niet in staat of nemen niet de moeite om na te denken.” Luuk en zijn mededrag doen er wel lacherig over, maar eigenlijk is het schrijnend. Luuk: “Mij persoonlijk raakt het niet zo. Maar als ze het betrekken op transgenders of de gay community maakt het me wel boos. Ik heb mezelf ontwikkeld, kom voor mezelf op. Maar andere mensen in mijn situatie niet. En mijn grootste angst is dat iemand die heel erg worstelt met zijn gender bij het lezen van de reacties denkt: ik blijf in de kast.”

Hekel aan drags

In een eerdere vlog vertelt Luuk dat hij een hekel had aan drags. “Doe normaal! dacht ik altijd.” Maar toen moest hij voor een schoolopdracht een alter ego creëren. “Ik maakte een jurk van een douchegordijn. In die zelfgemaakte jurk voor de badkamerspiegel maakte ik foto’s. Na het zien van de foto’s opperde de docent dat ik in die jurk naar buiten zou gaan.” Een ervaring die iets losmaakte: “Ik was voor het eerst in het openbaar drag”, blikt hij terug. “En Emily was geboren.”

Schietschijf

Zijn eerste jaar als drag zit vol persoonlijke overwinningen en kippenvelmomentjes. Als Emily is Luuk zelfverzekerd, totaal niet podiumschuw en beweegt zij vol vertrouwen over de Bühne. Niks wijst erop dat Emily pas een jaar bestaat. “In Emily kan ik eigenschappen kwijt die ik in het dagelijkse leven niet kan uiten.” Ze loopt soepeler op hakken dan menige vrouw en, oké de make-up is niet héél subtiel, maar beter aangebracht dan de meeste tiener-meisjes zouden doen. De kleding is kleurrijk en inspiratie doet Luuk op in K-pop, een populaire muziekstijl in Korea. “Die artiesten gooien heel veel kleding en stijlen door elkaar heen. Dat wil ik ook laten zien: je hoeft niet vast te zitten aan één stijl.”

Dat extravagante valt niet bij iedereen in goede aarde. Veel mensen lijken het prima te vinden dat Luuk aandacht wil genereren voor deze zaak, meer moeite hebben ze met de manier waarop. Veelal mannen vinden dat het ze opgedrongen wordt. Luuk ziet het anders: “Ik wil zoveel mogelijk mensen inspireren en dat lukt het beste als je veel mensen weet te bereiken.” De bijkomende nare verwensingen blijven niet alleen beperkt tot anonieme reaguurders op Dumpert. Hij krijgt ze ook op straat, zoals toen hij in dragkleding naar een verkiezing in Rotterdam reisde. “Ik liep daar in een galajurk over straat. Een hele lange zwarte jurk met kant aan de voorkant. Als ik bewoog, leek het alsof ik zweefde boven de grond.” Een extra schietschijf op zijn hoofd, noemt Luuk het. “Mensen op voorbijrazende scooters scholden me uit. Ze gaan geen echte confrontatie aan, maar hebben wel een mening.”

Veel mensen bereiken

Waar komen die negatieve reacties vandaan? Luuk: “Onbekend maakt onbemind. Angst en haat komt voort uit het onbekende. Iets dat voor jou onbekend is, kan eng zijn. Dat is de reden waarom ik zoveel mensen wil bereiken met mijn *one woman show*. Om te laten zien wat drag zijn inhoudt, om een beeld te scheppen. Ik vind dat mensen pas een mening mogen hebben over iets als ze ook weten wat het inhoudt. En niet zonder voorkennis zomaar oordelen of je iets wel of niet oké vindt.”

Vrouw in een machowereld

Mensen in haar omgeving verbazen zich nog steeds over haar ambities in de racerij, maar Anne d'Hondt is een natuurtalent op de kartbaan. De Avansstudent werd Nederlands kampioen, tweede op het WK en haalt met gemak de meeste mannen in.

Tekst Naz Taha

Fotografie Beeldveld/Wilfried Scholtes

Om een succesvolle autocoureur te worden, moet je vooral lef hebben, weet Anne d'Hondt, derdejaarsstudent Commerciële Economie in Breda. "Je hoeft in elk geval geen man te zijn. Het is een machowereld, maar mannen en vrouwen zijn niet eens gescheiden."

Sportief is Anne altijd geweest, maar ze had nooit aan karten gedacht. "De eerste keer dat ik in een kart zat, was tijdens een dagje uit", vertelt ze. Haar scores waren toen zo goed, dat de eigenaar van de kartbaan flink onder de indruk was. Annes ouders waren sceptisch, maar de student was vastberaden. Uiteindelijk zwichtten ze voor de nieuwe hobby van hun dochter. "In een mum van tijd mocht ik meedoen met nationale en internationale wedstrijden."

De verbaasde blikken zijn onbetaalbaar

Onbetaalbaar

"Veel coureurs gaan er bij voorbaat van uit dat ik ze niet kan inhalen. Vervolgens lukt dat vaak moeiteloos. Die verbaasde blikken zijn onbetaalbaar." Regelmatig eindigt de student hoog op scorelijsten. Als ze haar helm afdoet en haar lange blonde haar tevoorschijn komt, worden de mannen nog bozer. "Mijn vriend zit vaak in de kantine tussen die kerels. Als ik uit de auto stap roepen ze: 'Shit, het is gewoon een vrouw!'"

Toch beklimmen de laatste jaren meer en meer vrouwelijke racers de autosportladder. Annes favoriete kartvrouw is de Barendrechtse Selina Balneger. Zij heeft al drie wereldtitels op haar naam staan. "Voor mij bewijzen coureurs zoals Selina dat vrouwen met discipline en de juiste training fysiek niet in het nadeel zijn."

Prijskaartje

Een minpunt aan de motorsport? "Het prijskaartje", zegt de student zonder aarzelen. "Karten is ongelooflijk duur. Het huren van een kartbaan kost veel geld, maar de aanschaf en het onderhoud van een kart ook. En je betaalt ook toegangsprijzen voor de races."

Succesvolle coureurs zoeken sponsors om de hoge kosten te betalen. Maar voor vrouwen is het volgens Anne vaak lastiger om die te vinden. "Als vrouw word je toch sneller onderschat door sponsors. En zonder een sponsorcontract kom je niet ver, omdat je minder kunt trainen." Om die reden pauzeert Anne haar passie voor een tijdje. Dit jaar is het WK in Amerika en dat kan de student niet financieren.

Glazen plafond

Het glazen plafond moet voor vrouwelijke racers dus nog worden doorbroken. "Als iedereen evenveel kan trainen, is een wedstrijd ook veel gelijkwaardiger."

Studeren met hulp van een

Tekst Suzanne Wolters

Studenten met autisme krijgen binnen drie technische academies van Avans hulp van medestudenten die als buddy fungeren. “Zonder haar zou mijn opleiding veel moeizamer gaan.”

“Als ik alles zelf zou moeten doen, vergeet ik de helft en lever ik verslagen te laat in”, vertelt José Burggraaff. Ze is eerstejaarsstudent Chemie in Breda en heeft autisme. Al sinds het begin van het studiejaar heeft ze een buddy die haar onder andere helpt met het maken van een planning. “Elke week hebben we een gesprek. In een handige app die ze voor mij gevonden heeft, maken we een to-dolijst. Zo heb ik een overzicht van wat ik die week per vak moet doen. Met die app lukt het me al een beetje om zelf een planning te maken.”

Toen José voor het eerst op Avans kwam voor een dag proefstuderen, vertelde iemand haar over het buddy-traject waarin eerstejaars met autisme hulp krijgen van tweedejaarsstudenten van dezelfde opleiding. “Als dat er niet was geweest, had ik misschien voor een andere school gekozen”, zegt José.

Goed voorbeeld

“Het is fijn om studenten te helpen”, vindt Anny Leung, derdejaarsstudent Biologie en Medisch Laboratorium-onderzoek en buddy. “Dat wil ik graag en het is een kleine moeite. Dat ik er studiepunten voor krijg, is mooi meegenomen. Maar het is voor mij het belangrijkste dat ik iets goeds doe voor een ander.”

In het eerste jaar van haar opleiding merkte Anny al dat sommige studenten meer moeite hadden met de lessen dan anderen. Waar die studenten vooral tegenaan liepen was de zelfstandigheid die van ze gevraagd werd. “Ik hielp ze dan of ik gaf advies. Er werd wel gevraagd of ik buddy wilde worden, maar ik vond dat ik daar nog niet klaar voor was.”

buddy

Staat er iets op het rooster dat onduidelijk is, dan raak ik in paniek

Anny ziet zichzelf als voorbeeld voor de eerstejaarsstudent. “Daarom wilde ik vorig studiejaar nog geen buddy zijn”, vertelt ze. “Ik wilde eerst al mijn vakken halen. Dan kon ik pas een goed voorbeeld zijn.”

Samen met de eerstejaarsstudent die ze begeleidt, maakt Anny een planning. “Daar heeft hij moeite mee. En dat is best lastig bij Avans, want het weekrooster is steeds anders. In het begin hielp ik hem met een dagplanning, waarin ook zijn bijbaan en hobby staan. Inmiddels maakt hij die zelf en kijk ik met hem mee.” Daarnaast houdt ze in de gaten of hij zijn schoolwerk goed bijhoudt.

Paniek

Eerstejaars José heeft vooral problemen met nieuwe dingen. “Staat er iets op het rooster dat onduidelijk is, dan raak ik in paniek. Ik blijf op zo’n moment liever thuis.” Daardoor miste ze al eens de inzage van een tentamen wiskunde. “De inzage was bij een andere docent. Dat vind ik eng, want ik ken de docent en de andere studenten niet. Ook al staat het lokaal in het rooster, ik ben dan toch bang dat ik een les binnenloop.”

“Ik vind het fijn dat ik mijn buddy altijd kan appen. Ook als ik een rottag heb gehad of een onvoldoende gehaald.” De buddy van José herinnert haar er ook aan als ze een verslag moet inleveren, of zich moet inschrijven voor herkansingen. “Zonder haar zou mijn opleiding veel moeizamer gaan.”

Studenten geven training

Voordat buddy’s aan de slag kunnen, krijgen ze in twee trainingen uitleg over autisme en hoe daarmee om te gaan. Vierdejaarsstudenten van de minor GGZ agoog, met name

afkomstig van de opleiding Social Work in Breda, geven de trainingen. “Onze studenten weten alles van autisme, ADHD en angststoornissen”, zegt Wim Boluijt, die als docent verbonden is aan de minor. Maar de studenten dragen niet alleen kennis over, ze leren de buddy’s ook hoe ze moeten coachen.

Het project loopt al jaren, vertelt Boluijt. Het is ooit binnen de Academie voor Sociale Studies Breda ontstaan vanuit de gedachte dat er ook binnen Avans studenten rondlopen met psychische problematiek. “De kern van de minor is dat we mensen helpen een zo normaal mogelijk leven te leiden. Dat kan natuurlijk ook binnen Avans.” Inmiddels geven de minorstudenten trainingen aan buddy’s bij verschillende opleidingen van drie technische academies.

Grote zus

Ook Anny volgde de trainingen. “Maar ik doe het toch meer op mijn eigen manier. Ieder persoon is uniek, ik vind niet dat je iedereen met autisme over één kam kunt scheren.” Drie keer per periode spreekt Anny af met de eerstejaars die ze begeleidt. “Aan het einde van een periode bespreken we wat goed ging en wat minder. Ik voel me daar verantwoordelijk voor. Tot nu toe heeft hij alles gehaald. Daar ben ik trots op, als een soort grote zus.”

Tussendoor heeft Anny via WhatsApp contact met ‘haar’ eerstejaars. Bijvoorbeeld om te vragen hoe zijn hertentamens zijn gegaan. Die communicatie verliep in het begin lastig. “Dan zag ik dat hij mijn berichtje had gelezen, maar kreeg ik pas na een paar dagen antwoord. Aan een klasgenoot met een broertje met autisme heb ik toen gevraagd wat ik moest doen. Heel direct zijn, was het advies. Sinds ik weet hoe ik het moet aanpakken, gaat het goed.”

Hoor je ergens bij zonder paspoort?

Tekst Merel de Bruijn
Fotografie Loet Koreman

Voor het eerst in 27 jaar is de Syrisch-Palestijnse Ahmad Mallah niet meer stateloos. Tijdens de naturalisatieceremonie in september in het Bredase gemeentehuis, beloofde Ahmad dat hij de plichten en rechten in Nederland respecteert. Sindsdien heeft hij een paspoort en hoort hij echt ergens bij.

Je bent Syrisch en Palestijns, maar toch ben je altijd stateloos geweest?

“Mijn opa en oma zijn als Palestijnse vluchtelingen in Syrië terechtgekomen. Syrië, en alle omringende Arabische landen, geven Palestijnen geen paspoort, alleen een verblijfsvergunning.”

Wat doet dat met je identiteit?

“Besta ik? Of besta ik niet, omdat ik geen paspoort heb? Het is echt een rare situatie, als kind was dat moeilijk. We konden ook niet naar andere landen reizen.”

Hoe was het om zo op te groeien in Syrië?

“We werden er verder gewoon geaccepteerd. Ik studeerde geneeskunde in Damascus. Dat heeft aanzien.”

En toen kwam je naar Nederland.

“De oorlog was al drie jaar bezig toen ik in 2014 vluchtte. Ik heb in Syrië te veel gezien, mensen verloren. Als vluchteling ga je eerst op zoek naar de verhalen en ervaringen over nieuwe landen van anderen. Mijn broer koos voor Duitsland, mijn moeder vluchtte naar Denemarken. Het was een bewuste keuze om alleen naar Nederland te komen. Ik wilde mezelf ontwikkelen, mijn hart volgen.”

Heb je ooit het gevoel gehad dat jij je moest bewijzen in Nederland?

“Ja, mensen kiezen er niet voor om vluchteling te zijn. Ik vroeg me af of ik wel welkom was en wat mensen over mij dachten. Ik heb me zo snel mogelijk de taal eigen gemaakt, deed vrijwilligerswerk en ging werken bij De Graanbeurs in Breda. Maar racisme heb ik nooit ervaren. Als politiek vluchteling kreeg ik voorrang in het proces en kon ik na drie jaar een paspoort aanvragen.”

“Je moet kiezen voor dingen die je blij maken”

In Syrië deed je geneeskunde, hier studeer je aan de kunstacademie. Een groot contrast!

“Ik wilde verder met geneeskunde, maar mijn diploma is in Nederland niet geldig. En het was niet mijn passie. Ik rondde de studie af voor mijn familie. Mijn broer is tatoeëerder in Duitsland en zei: volg je hart. En dat heb ik gedaan. Wij hebben alles in één keer verloren: geld, vrienden, familie. Daar heb ik veel van geleerd. Je moet kiezen voor dingen die je blij maken. Kunst is voor mij liefde, connectie maken en blijheid.”

Palestina, Syrië of Nederland?

“Nederland is voor mij: vrijheid, warmte en me ergens welkom voelen. Dat heb ik vroeger altijd gemist.”
Na lang nadenken: “Syrië is echt een mooi land, de Syriërs zijn heel goed. En Palestina, geen idee. Dat is een sad story. Ik kom uit een land waar ik nog nooit ben geweest. Ik ken alleen de verhalen van mijn opa en oma.”

“Ik kom van de aarde. Ik hou niet van grenzen en nationaliteiten. Als Nederlanders mij vragen waar ik vandaan kom, zeg ik soms Breda. Maar ik kan zo moe worden van die vraag. Nederland blijft mijn land, maar ik wil eerst veel reizen. En dat kan eindelijk nu ik een paspoort heb.”

‘Suf’ vrijwilligerswerk?

Deze drie Avansstudenten doen iets waar het gros van de mensen geen tijd voor vrij maakt. Maar wat hun, én de mensen die ze helpen, veel oplevert.

Tekst Merel de Bruijn
Fotografie Loet Koreman

Luc Gloudemans, student Civiele Techniek in Den Bosch, gaat twee keer per week langs bij dementerende ouderen in een tehuis in Rosmalen.

“De ouderen die ik bezoek zijn wel dementerend, maar weten wat voor opleiding ik doe en kennen mijn naam. We praten over het dagelijkse leven of over school. Het verschilt per persoon in welk stadium ze zijn natuurlijk. De een is nog heel helder, de ander vergeet af en toe iets. Maar dat doe ik soms zelf ook. Eén vrouw verslaat me elke keer met scrabble. Het voelt alsof ik dertig oma’s extra heb.

Twee jaar geleden ben ik op een dag het verzorgingshuis binnengelopen en vroeg ik of ik kon helpen. Sindsdien houd ik één à twee keer per week de dementerende ouderen gezelschap. Ik herstel wat kleine technische mankementjes, speel spelletjes met ze, of fiets met hen door de Bossche binnenstad of de nabije natuur. Voorheen hadden ze een gewone tandem, maar die trapte zo zwaar, het bleek dat ik de enige was die trapte. Toen heb ik een plan opgezet om een elektrische tandem aan te schaffen.

Ik vind bij hen langsgaan rustgevender dan thuis op de bank zitten. Ik word niet afgeleid door mijn telefoon bijvoorbeeld. Ik speel spelletjes met ze of maak er huiswerk. Op vrijdagmiddagen kan ik er voor een tientje mee-eten.

Ik weet niet veel van dementie af, maar het sociale aspect is mooi. Het is absoluut niet suf wat ik doe. En als mensen dat wel vinden, doet dat me niks. Er zijn maar weinig mensen die vrijwilligerswerk doen. Ik geloof dat als een kwart van de studenten die hier in Den Bosch rondlopen ook dit soort werk zou doen, er geen enkele oudere meer alleen is!”

“Femke: Jammer dat niet meer mensen voor de scouting kiezen”

Femke Kuijpers, student Biobased Chemistry in Breda, is actief als penningmeester bij de pivo's van Scouting Mierlo.

“Wanneer kinderen rond de dertien zijn, zie je de groepen uitdunnen. De scouting ligt hen niet helemaal meer of ze vinden het niet stoer genoeg. Sommige leden willen niet in hun uniform zichtbaar door het dorp lopen, want dat is ‘niet cool’. Sinds mijn zevende zit ik bij de scouting en ik was altijd die kwal die wel haar uniform aantrok, om de anderen wat te plagen.

Veel mensen weten niet wat we bij de scouting doen. “Beetje knopen leggen en vuurtje stoken”, reageren ze als ik vraag wat ze denken dat we doen. Maar het is écht heel leuk! Als kind probeer je bijvoorbeeld voetbal of basketbal. Maar bij de scouting doe je echt van alles wat. Van diverse sporten tot in het bos spelen en survivals.

Ik ben actief als penningmeester in het bestuur van de groep. Die bestaat uit 27 man. Elke vrijdagavond komen we bij elkaar en om beurten organiseren we activiteiten, zoals een dropping of quiz. In de zomer gaan we altijd een week weg. Vorig jaar gingen we naar Praag, waar we kampeerden op een kleine camping en onder andere gingen raften.

Daarnaast organiseren we acties om geld op te halen voor de scouting en onze eigen groep, zo’n week in de zomer betaalt zichzelf niet. Zo zijn we rond sinterklaas in te huren als pieten en organiseren we een survivaldag.

Vooraf vroeger kregen we opmerkingen van buitenstaanders, maar dat boeit me niet zoveel. Ik doe dit met vriendinnen die ik al sinds mijn zevende ken. Het is juist jammer dat niet meer mensen voor de scouting kiezen. We dragen trouwens alleen uniformen bij officiële gelegenheden. Als we hier naar buiten gaan, dragen we onze PIVO-trui (samentrekking van Pionier(ster) en Voortrekker, red.).”

Johan: Ze kijken er vaak de hele week al naar uit

Johan van der Pluijm, student Technische Bedrijfskunde in Den Bosch, geeft elke zaterdag zwemles aan mensen met een beperking in Waalwijk.

“Als ze het durven en kunnen, vinden de mensen die ik zwemles geef de duikplank fantastisch. De reddingspop opduiken vinden ze ook erg leuk. Veel van hen beheersen al de basis van het reddingszwemmen.

De groep mensen die ik lesgeef, bestaat uit kinderen vanaf vijf jaar tot aan ouderen ergens in de zeventig. Met uiteenlopende beperkingen: van een laag IQ tot een bepaald syndroom. De mensen zijn echt heel blij elke zaterdag, ze kijken er vaak de hele week al naar uit. Ik zie ze ook groeien en dat is mooi.

Zes jaar geleden ben ik binnengekomen via mijn middelbare school. Ik moest in 3-havo een vrijwillige maatschappelijke stage lopen, maar ik wilde wat anders doen dan onderbreken van oude mensen opvouwen.

Op de middelbare school hadden veel klasgenoten geen begrip voor wat ik doe. Ze dachten: die zwemt met ‘downies’. Nu is dat heel anders, vrienden en medestudenten vinden het wel leuk dat ik dit doe. Maar wanneer ik vraag of iemand kan bijspringen omdat we met te weinig vrijwilligers zijn, kan niemand. De animo is er niet.

Ik ben op dit moment de enige vrijwilliger van mijn leeftijd en de aanwas van jongeren is een probleem. Over een paar jaar houdt het misschien op, dan zijn veel medevrijwilligers waarschijnlijk niet in staat om actief zwemles te geven.”

COLUMN

Paradijsvogels

Wij Nederlanders zijn een raar volkje. ‘Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg’, en ‘Je moet je hoofd niet boven het maaiveld uitsteken’, zijn typisch Nederlandse uitdrukkingen. Ze zijn kenmerkend voor onze mentaliteit, waarin het etaleren van wat je goed kan als opscheppen wordt gezien. En er al snel afgunst ontstaat als iemand meer geld verdient, beter presteert of succes heeft.

Wellicht dat de befaamde zesjescultuur van Nederlandse studenten daaruit voortkomt. Want zeg nu zelf: die ene studiegenoot die altijd goede cijfers haalt, na de les nog een extra vraag stelt aan de docent én zijn projecten op tijd af heeft, is toch een enorm irritante streber?

Tegelijkertijd vergapen we ons graag aan de ‘paradijsvogels’ om ons heen. De mensen die de grijze massa kleur geven. Medestudenten met een bijzondere hobby, de jonge ondernemer in de binnenstad en de aanstormende artiest op het podium. Mensen die hun passie volgen. Die niet bang zijn om vooral te investeren en te etaleren waar ze goed in zijn. De ambitie van Avans is om studenten meer ruimte te geven hun eigen interesses te volgen. Studenten laten etaleren waar zij goed in zijn. Dat staat al deels beschreven in het ambitieplan 2020 en krijgt zeker een vervolg in het ambitieplan 2025 dat de hogeschool nu aan het vormgeven is. Helemaal nieuw is het natuurlijk niet. Studenten met een topsportstatus krijgen, op papier, al langer ruimere mogelijkheden om bijvoorbeeld hun tentamens te maken. Het afgelopen studiejaar is een soortgelijke regeling ook ingevoerd voor Avansstudenten die naast hun opleiding erg druk zijn met een eigen onderneming.

Alles lijkt erop dat de flexibiliteit die de sporters en ondernemers nu al in geringe mate genieten, de komende vijf jaar wordt uitgesmeerd over alle opleidingen en alle studenten. Dan kun je zelf kiezen welke van de drie aangeboden lesroosters het beste aansluit bij je bijbaan of hobby. Ook je studieroute ligt niet meer vooraf vast. Het idee is dat je in de toekomst zelf je opleiding gaat samenstellen. Een HBO-Verpleegkundige met IT-ervaring of een kunststudent die alles weet over marketingplannen? Niet alles is mogelijk, maar wel meer dan nu. Wie weet ontstaan uit die ontwikkelingen ook bij Avans meer paradijsvogels die we al het succes van de wereld gunnen.

‘Een HBO-Verpleegkundige met IT-ervaring of een kunststudent die alles weet over marketingplannen? Niet alles is mogelijk, maar wel meer dan nu’

Arold Roestenburg
hoofdredacteur Punt
aa.roestenburg@avans.nl

Leroy is verslaafd aan

De gemiddelde Nederlander gaat hooguit een paar keer per jaar naar een pretpark, maar Avansstudent Leroy Mijsbergen wel tweehonderd keer per jaar. Zo kan hij even weg van de normale wereld.

Leroys liefde voor pretparken bloeide vijf jaar geleden op. Toen ging hij voor het eerst naar de Efteling. “Ik weet nog goed hoe gelukkig ik me voelde terwijl ik daar rondliep”, herinnert hij zich. Sinds dat eerste bezoek komt de derdejaarsstudent Communicatie regelmatig in een pretpark. Voor de Efteling en Walibi heeft hij een jaarkaart, maar Leroy gaat ook geregeld naar het Duitse Phantasialand. “En binnenkort ga ik weer een paar dagen naar Disneyland Parijs.”

Escapisme

Fans van de Efteling zijn ‘escapisten’, weet Leroy. Ze wanen zich in een wereld die door sprookjesfiguren bewoond wordt. Even ontsnappen aan de opgejaagde wereld waarin ze van alles moeten. Zelf vindt Leroy Phantasialand minstens net zo betoverend als de Efteling. “Het park is opgedeeld in een wirwar van landen en thema’s zoals Berlin, Afrika, Mexico en Fantasy.”

Meestal gaat de student in zijn eentje naar een pretpark, maar aan het einde van de dag is hij naar eigen zeggen nooit alleen. Er bestaat een heuse pretpark-community. Het zijn allemaal mensen die wildenthousiast worden van pretparken. Veel van zijn vrienden heeft hij in het pretpark leren kennen. “Je hebt zo contact met mensen, de sfeer is er heel gemoedelijk.”

Steeds een andere favoriet

De allerbeste attractie bestaat volgens de pretparkfanaat niet. “Ik heb voortdurend een nieuwe favoriet. Nu is dat de Taron in Phantasialand. Het hele gebied rondom de Taron is sfeervol, de baan zelf heeft twee lanceringen waardoor hij keihard door alle bochten scheurt. Omdat je alleen vastzit met een heupbeugel, voelt het heel vrij en ‘gevaarlijk’.” “Attracties zoals de Fata Morgana of de Droomvlucht worden *darkrides* genoemd”, gaat Leroy verder. “Mijn lievelings darkride is op dit moment Symbolica in de Efteling. Hij is lekker uitbundig en heeft een super gedetailleerd verhaal. Na vijftig ritjes ontdek je nog steeds nieuwe dingen.”

Pretparkmoe

Of hij nooit pretparkmoe is? “Ik begrijp die vraag, maar ik heb er totaal geen last van. Het helpt ook dat de meeste pretparken er alles aan doen om mooi en relevant te blijven. In de Efteling bijvoorbeeld, verandert er regelmatig van alles. Voor een echte *diehard* zijn die constante vernieuwingen belangrijk. De Fata Morgana en Vliegende Hollander blijven jaar in jaar uit boeiend omdat er zoveel aandacht in is gestopt. Elk huisje en sprookjesfiguur is er met de hand gemaakt. Als ze willen dat iets eruit ziet als steen, gebruiken ze steen. Als iets op stro moet lijken, gebruiken ze stro.”

Phantasialand bouwt een recordbrekende achtbaan en in Walibi staat volgend jaar een nieuwe achtbaan. Er is voor Leroy kortom altijd wel iets om naar uit te kijken. “Laatst ben ik voor het eerst dit seizoen naar de Winter Efteling geweest. Fantastisch. Ik kan vaak niet wachten om een nieuw snufje te zien, of een attractie uit te proberen. Tot dat moment praat ik er op het internet over met andere fans.” De speciale preview van Symbolica vormde een sleutelmoment voor Leroy. Abonnementhouders mochten de attractie een paar dagen voor de officiële opening al bezoeken. “De hele community was daarbij aanwezig. Vaak zijn dat mensen die zes maanden per jaar in de Efteling zijn. Na afloop waren we allemaal een beetje overdonderd, omdat het zó mooi was. Dat wow-effect zorgde voor binding. Voor ik het wist stond ik langer dan een uur na te praten over de hele gebeurtenis.”

pretparken

Tekst Naz Taha

Tekst **Naz Taha**

Fotografie **Beeldveld/Wilfried Scholtes**

‘Rituelen zijn een onmisbaar onderdeel van mijn leven geworden’

Wie aan magie denkt, legt snel de link met fantasyfilms, zoals *Harry Potter* en *Twilight*. Echte tovenaars en heksen kom je immers niet elke dag tegen. Toch zijn er wel degelijk mensen die aan magie doen. Een van hen is Danique Meijers, een eerstejaarsstudent Chemie bij Avans.

Ik ontmoet Danique bij Avans in Breda, waar ze me uitgebreid vertelt over moderne hekserij en me stap voor stap laat zien hoe ze haar magische rituelen uitvoert. Danique heeft knalpaars haar, is vrolijk en praat honderduit over haar ongewone fascinatie voor hekserij.

Voor de demonstratie van magie gebruikt Danique wierook, een kaars, een edelsteen, steranijs en nootmuskaat. “Ik heb de laatste tijd veel pech in mijn leven”, vertelt ze. Het ritueel heeft als doel om al het ongeluk uit haar leven te bannen. “En ook uit jouw leven”, knikt Danique me toe. “Ik heb het gevoel dat jij het nog harder nodig hebt dan ik.” Het wierookstokje houdt ze boven de ingrediënten. De bedwelmende geur van de wierook moet alle negatieve energie uit onze levens bannen. Het ritueel duurt ongeveer vijftien minuten. Daarna krijg ik een zakje met de edelsteen, steranijs en nootmuskaat. “Hou het zeven dagen bij je. Je merkt vanzelf of het geluk brengt.”

Geen heks

Hoewel haar activiteiten en kennis van ‘wicca’ anders doen vermoeden, ziet Danique zichzelf niet als heks. “Het etiket heks of wiccan vind ik te beladen. Ik beoefen magie, maar wicca is een religie en met religies heb ik niets”, legt ze uit. Echte heksen of ‘wiccans’ geloven volgens Danique in een god en godin en zijn elke dag intensief met het geloof bezig. “Dat heb ik vroeger ook gedaan, maar het was niets voor mij.” Daniques interesse voor wicca begint wanneer ze op de middelbare school zit. “Ik hoorde er in de eerste klas over”, herinnert de student zich. “Een klasgenoot schreef een verslag over wicca. Ik vond het heel boeiend, dus ging me erin verdiepen.”

Wie zich heks of wiccan wil noemen, moet zich exact een jaar en een dag verdiepen in hekserij, leert Danique in die periode. Pas daarna mag hij of zij toetreden tot het geloof. “Ik heb dat destijds gedaan. Een jaar en een dag lang heb ik allemaal boeken over hekserij gelezen.” Zo ontdekt Danique dat beoefenaars van hekserij zich concentreren op het goede en het positieve in het leven en op de natuur. En, anders dan sommigen denken, zijn heksen niet te herkennen aan zwarte puntmutsen, groene gezichten en bezemstelen.

Heksengeloof

Na een jaar en een dag verdieping, besluit ze dat ze toch geen wiccan wil worden. “Heks zijn is een levenswijze. Als je ervoor kiest, ben je er iedere dag mee bezig. Ik vond het te veel gedoe. En ik geloof ook niet dat er goden en godinnen zijn. Wiccans geloven dat wel.”

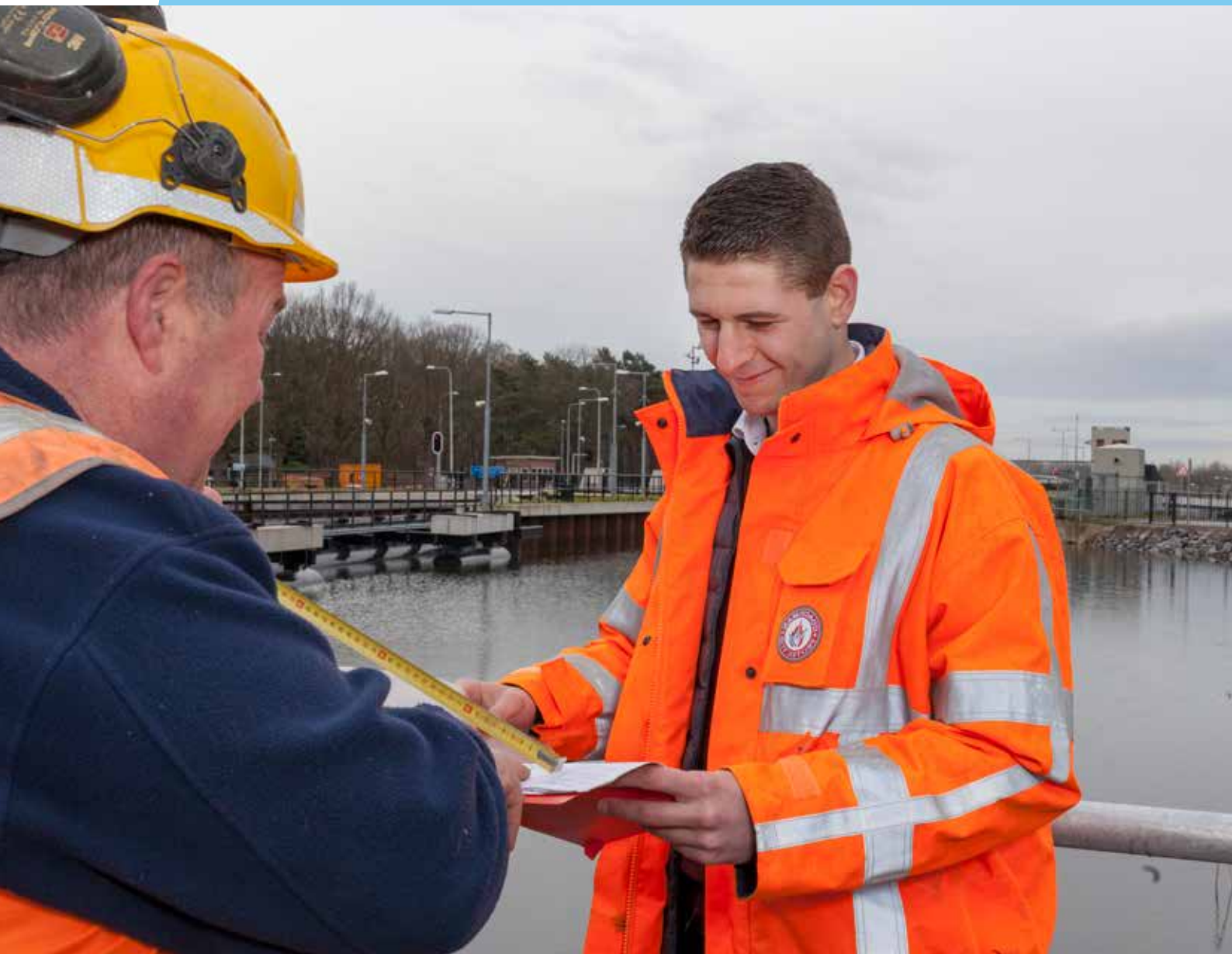
Lange tijd doet Danique niets meer met het heksengeloof. Tot ze op haar achttiende aan haar rug wordt geopereerd. “Ik merkte dat ik houvast miste.” Ze blaast het stof van haar heksenboeken en voert magische rituelen uit. “Veel mensen beoefenen magie, zonder dat ze de naam heks dragen. Ik wilde nog steeds geen heks zijn, maar ik miste de rituelen.” In de periode na haar operatie krijgt Danique vreselijk veel rugpijn. “Mijn rug bleek geïnfecteerd te zijn geraakt tijdens de operatie. Ik heb negen maanden met extreme pijn rondgelopen.” Van het ziekenhuis krijgt ze pijnstillers die sterker zijn dan morfine. “Ik kon maandenlang aan niets anders dan de pijn denken. En ik sliep amper. Maar toch overleefde ik het. Weet je wat me erdoorheen sleepte? Edelstenen, kruiden en wierook. De ingrediënten die ik voor magie gebruik. Zelfs in de diepste diepten heb ik mooie momenten beleefd dankzij hekserij.” Sindsdien is de magie-beoefenaar nooit meer gestopt met hekserij. “Als het een periode minder met me gaat, pak ik mijn kruiden en stenen er weer bij. Rituelen zijn een onmisbaar onderdeel van mijn leven geworden. Ze geven betekenis aan mijn leven en doen me de schoonheid van de natuur inzien.”

Heksenkring

Danique zit niet bij een ‘coven’, een heksenkring, maar voert thuis rituelen uit met kaarsen, wierook en edelstenen. Ze bezoekt regelmatig fantasy-evenementen, zoals Elfa en de Elf Fantasy Fair. “Daar ontmoet ik mensen die ook interesse hebben in wicca. Zoals liefhebbers in het theater graag praten over toneel, zo praten wij over magie.” Aan hekserij kleeft een negatief stigma, merkt Danique. “Ik wil voorkomen dat ik mensen afschrik, maar dat gebeurt soms wel als ik over hekserij vertel. Ik ben er zelfs vrienden door verloren die dachten dat ik gek geworden was. Natuurlijk doet dat pijn, maar ik kan het ook accepteren. Iedereen is vrij om te vinden wat hij wil. Ik ben er eerlijk over, maar als mensen er niets mee te maken willen hebben, dan is dat ook goed.”

NET AFGESTUDEERD

‘De opleiding Civiele Techniek heeft mijn interesse in water aangewakkerd’

Het is mijn droom om Delta X overal ter wereld te verkopen

“Mijn eigen bedrijf Deltae Innovation Solutions is voortgekomen uit een prijsvraag die ik tijdens mijn opleiding won. Het Cruquius Museum vroeg studenten van hogescholen en universiteiten om na te denken hoe we Nederland in de toekomst droog en veilig kunnen houden. Een docent tipte me en ik heb me ingeschreven. Die wedstrijd heeft veel tijd gekost naast school, maar dat leverde wel de eerste prijs op.

Ik heb een zoetwaterberging bedacht, de Delta X, die water opvangt tijdens een hevige regenbui en weer verdeelt tijdens een periode van droogte. Na de wedstrijd had ik alleen een theoretisch model, maar ik ben ermee verder gegaan en nu is het ook praktisch uitvoerbaar.

Snel gegroeid

Tot september vorig jaar had ik naast mijn bedrijf een full-time baan. Daar ben ik mee gestopt, omdat Deltae Innovation Solutions zo snel groeide dat ik moest kiezen. Ik kan mijn tijd maar één keer besteden. Om innovaties verder te brengen, moet er tijd in geïnvesteerd worden. Daarom heb ik besloten om mijn aandacht volledig op mijn bedrijf te richten. Mijn opdrachtgevers zijn overheidsorganen: provincies, het rijk, gemeentes en waterschappen. Op dit moment lopen er verschillende innovatietrajecten die gericht zijn op watermanagement en waterbouwkunde. Zo'n traject begint altijd met een haalbaarheidsonderzoek en daarna wordt er een pilot opgestart. Het laatste stadium is een commerciële markt creëren. Wanneer innovaties zich ontwikkelen en commercieel groeien, groeit mijn bedrijf vanzelf mee.

Kademuren versterken

Met mijn bedrijf houd ik me ook bezig met innovaties op het gebied van het versterken van kademuren. Die vind je langs de grachten in historische binnensteden. Ze zijn in de VOC-tijd gebouwd van hout, dat nu aan het rotten is. Dat proces wordt versneld door onder andere toerisme en klimaatverandering. Steden willen die kademuren zo snel en goedkoop mogelijk renoveren, met zo min mogelijk overlast. Er komt veel kijken bij een eigen bedrijf. Zo heb ik mijn website volledig zelf gebouwd. Ook vraag ik bijvoorbeeld subsidie aan om mijn waterberging verder te ontwikkelen. Samen met een partner heb ik een berging gebouwd, zodat we het theoretische model konden vergelijken met de praktijk. Daar kwamen wat afwijkingen uit waarvoor ik terug naar de tekentafel moest om ze te corrigeren.

Intensieve regenbuien

Klimaatverandering houdt me bezig. We krijgen steeds vaker te maken met kortdurende, intensieve regenbuien. Dat water gaat de grond niet meer in omdat steden steeds groter worden. Relatief schoon water verdwijnt in het riool in plaats van in de bodem. Om dat water op te vangen, kan mijn waterberging ook in de stad aangelegd worden, onder de grond. Dan kan er bijvoorbeeld een speeltuin op gebouwd worden. Het is mijn droom om Delta X overal ter wereld te verkopen.

Mijn opleiding Civiele Techniek heeft mijn interesse in water aangewakkerd. Er was aandacht voor watermanagement, het beheer van water, de geografische eigenschappen. Ik had van tevoren andere verwachtingen van de opleiding, maar het bleek nog leuker te zijn.”

Naam Tijmen Dekkers

Opleiding 2017 afgestudeerd bij Civiele Techniek in Tilburg

Nu Eigenaar Deltae Innovation Solutions

€500

€200

€65

€2200

€200

€12

€60

FINANCIEEL RONDKOMEN

Hoe doen studenten dat?

Buiten studeren, feesten, drank, fastfood, en uitkateren is er nog een ding dat het studentenleven typeert: het is duur. Hoe komen studenten aan het geld om de maand door te komen?

Niet iedere student heeft ouders die elke maand de vaste lasten betalen. Veel studenten kloppen aan bij grote vriend DUO om de honderden euro's die het studentenleven elke maand weer kost te lenen. Maar of je nu leent bij DUO omdat het echt nodig is, of omdat je biertjes wil halen en Thuisbezorgd wil bestellen, het feit blijft dat je het terug moet betalen. Maar goed, dat is een zorg voor later. Het kan ook anders. Misschien heb je wel veel gespaard voordat je ging studeren, of heb je hele gulle ouders die na een keer lief kijken geld naar je overmaken. Hoe dan ook, dat geld moet er komen als je wil overleven als student.

Tekst Kim van Poppel
Illustratie Karlijn van de Wiel

Pieter van Caam studeert Fysiotherapie en betaalt maandelijks zo'n 850 euro aan vaste lasten. Waarom is dat bedrag zo hoog? Pieter: "Ik heb een kamer in Breda, de huur daarvoor is 500 euro inclusief. Voor mijn zorgverzekering ben ik zo'n 100 euro kwijt. Voor boodschappen hou ik tussen de 200 en 250 euro apart. Daar bovenop komen nog mijn abonnementskosten voor onder andere Netflix en Spotify. Dat is maandelijks zo'n 50 à 60 euro."

Smijten met geld is niet iets waar Pieter om bekend staat. "Ik denk goed na voordat ik iets koop. Ik vraag mezelf altijd af of ik het echt nodig heb", vertelt hij. Daarnaast probeert Pieter slim boodschappen te doen. Zo koopt hij bijvoorbeeld vaak grotere porties. Wat overblijft vriest hij in, daardoor kan hij dat een andere dag eten.

Maar waar haalt hij elke maand al dat geld vandaan? Ook dat heeft Pieter goed uitgedacht. "Ik leen elke maand ongeveer 300 euro bij DUO. De rest van mijn vaste lasten betaal ik van mijn spaarrekening", vertelt hij. "Nadat ik mijn mbo-studie had afgerond ben ik een tijd gaan werken. Ik heb in die periode veel geld gespaard."

Voordat Pieter aan zijn hbo-opleiding begon, heeft hij uitgerekend hoeveel geld hij nodig had om 4 jaar lang elke maand rond te kunnen komen. Toen hij dat bij elkaar had, is hij begonnen met zijn studie. Pieter: "Ik heb besloten het tweede jaar opnieuw te doen. Ik heb mijn stage niet gehaald. Als ik dat er ook nog bij moet doen in het derde jaar wordt het te druk." Pieter is nu op zoek naar een baan. Met het geld dat hij daarmee verdient, wil hij dat extra studiejaar financieren.

Pieter van Caam
tweedejaarsstudent Fysiotherapie in Breda

Student Mechatronica Mickie de Jong moet maandelijks ook een groot bedrag aan vaste lasten betalen. Hij geeft zijn geld uit aan andere dingen dan Pieter. "Ik heb een kamer in Breda. Aan huur betaal ik rond de 380 euro per maand. Ik heb een Swapfiets, die kost me 12 euro per maand.

Naast een fiets heb ik een eigen auto, daarvoor betaal ik 60 euro wegenbelasting", vertelt Mickie. "Verder betaal ik nog mijn eigen boodschappen en zorg- en inboedelverzekering, dat is zo'n 200 euro per maand. In totaal ben ik rond de 650 euro kwijt per maand."

Mickie gaat regelmatig een avondje stappen met vrienden. Op zo'n avond kunnen de kosten al snel flink oplopen, daarom houdt hij daar rekening mee in zijn begroting.

Mickie: "Ik probeer natuurlijk niet té veel uit te geven tijdens een avond stappen, maar soms gaat dat toch niet zoals gepland." Een auto klinkt niet als iets essentieels voor een student met een ov-kaart. Toch heeft Mickie ervoor gekozen om een auto te nemen en daarmee elke dag naar zijn stage te gaan. "Als ik met het openbaar vervoer naar mijn stage moet reizen, ben ik een uur en vijftien minuten onderweg. Met de auto is dat maar 25 minuutjes. Ik heb een Ford KA. Zo'n auto is niet zo zwaar, daardoor betaal ik niet veel wegenbelasting", vertelt hij. Op dit moment loopt hij stage bij Bom Engineering in Roosendaal waar hij ook wat bijverdient. Mickie: "Ik krijg daar zo'n 400 euro stagevergoeding per maand, dat tikt lekker aan.

Daarnaast krijg ik een kilometervergoeding."

400 euro stagevergoeding is niet genoeg voor Mickie om zijn vaste lasten van te betalen. Daarom leent hij geld bij DUO. "Zo'n 500 euro per maand. Als ik straks klaar ben met mijn stage mag ik een dag in de week blijven werken bij mijn stagebedrijf, zo verdien ik nog wat bij." Van het totale bedrag dat Mickie ontvangt probeert hij elke maand zo'n 200 tot 250 euro apart te zetten op zijn spaarrekening.

Mickie: "Ik zou minder kunnen gaan lenen, maar dit is eigenlijk voor het gemak. Mocht ik ineens veel geld moeten betalen, dan kan ik dat daarmee doen."

Mickie de Jong
derdejaarsstudent Mechatronica in Breda

Vijf tips om de maand door te komen

Twee tot drie keer per week uitgaan klinkt veel, maar voor een student is dat heel normaal. Zo'n stapavond kan duur worden. Hoe meer je drinkt, hoe minder je op je geld let. Pin daarom van tevoren wat geld, bijvoorbeeld 20 euro. Neem vervolgens alleen dat geld mee en laat je pinpas thuis. Zo kun je niet meer dan die 20 euro uitgeven (niet bij anderen gaan lenen dan).

Eten bestellen is natuurlijk een van de makkelijkste dingen die er is. Een nadeel daarvan is echter dat het duur is. Probeer daarom minimaal vier tot vijf dagen in de week zelf te koken, zo bespaar je heel wat geld. Extra tip: kook grote porties en vries het restant in, dan kun je dat weer een andere keer eten!

Lekker wat drinken op het terras met je vrienden is natuurlijk superleuk, tot je de rekening krijgt. Had je dat laatste drankje toch maar niet gedaan. Dat kan natuurlijk veel goedkoper. Ga met een aantal vrienden bij iemand thuis drinken. Net zo gezellig en een stuk goedkoper.

Het huis van je ouders, ook wel het walhalla van eten genoemd. Er is daar altijd wel iets te eten te vinden, zelfs dingen waarvan je moeder waarschijnlijk niet eens meer wist dat ze die had. Neem daarom zo veel mogelijk (houdbaar) eten en drinken mee vanuit huis als je weer naar je kamer gaat, dan hoeft je zelf minder te halen. Laat het wel even weten aan je moeder natuurlijk!

Met het openbaar vervoer reizen is vrij duur, dus waarom zou je in het weekend een dagje weg gaan en betalen voor je rit, als je dat ook gratis door de week kan doen? Zoek een doordeweekse dag waarop je vrij bent of weinig les hebt en ga dan een dagje weg. Dat scheelt je weer een paar donnies!

Studentenkamer

Gemeenschappelijke deler: speciaalbier

Soms stap je studentenhuizen binnen waar je direct voelt dat het een top huis is. Niet alleen vanwege het prachtige pand met ruime kamers, maar ook door de voelbare gezelligheid en dynamiek onderling. Zoals bij Huize Frankies, waar de speciaalbieravond elke eerste van de maand heilig is.

“Het bord van de Irenestraat staat nog op onze lijst”

De biertjes in hun handen, van de Kaapse Brouwers in Rotterdam, hebben ze nog over van de hospiteeravond. Irene, Pabostudent: “Dat meisje is het overigens niet geworden, Eva wel.” Eva: “Ik woon hier pas een maand, maar het voelt al als thuis.” Vanavond chillen de huisgenoten weer in badjas in Toms kamer, wat gebruikelijk is. Straks worden de biertjes van Kaapse Brouwers beoordeeld in de app Untapped. Zoals élk biertje dat ze samen drinken. Want speciaalbier drinken is een belangrijke gemeenschappelijke deler. Naast dat ieders deur altijd open staat, ze veel samen eten en iedereen welkom is, ook aanhang en vrienden en vriendinnen. Op de wc-deur houdt Cynthia ook een lijst bij. De favorieten tot nu toe: Vedett, Gozer, Afflichem en Leffe. Tegenvallers: Bacchus en Orval.

De eerste avond van de maand begint braaf zittend in de kroeg, net na het avondeten. Het eindigt altijd dansend, of volgens Tom, ook Pabostudent: “Op de grond.” En vaak nuttigen ze nog in de stad een kapsalon van eethuis Floria. Puur gemak volgens Irene: “Is lekker en we worden er snel geholpen.” En de bewoners van Huize Frankies zouden geen ware studenten zijn als ze geen souvenirs mee zouden nemen. “Bierglazen, asbakken, bierreclameborden, verkeersborden”, sommen ze gezamenlijk op. Tom: “Twee straten verderop is de Irenestraat. Het straatnaambord staat nog op onze lijst voor Irene.”

En de huisnaam? “Tussen de kasten tussen mijn kamer en die van Eva zat eerst geen plank”, vertelt Irene. “Op een avond zijn we erin gekropen en ontdekten we een extra ruimte waar in de Tweede Wereldoorlog joden ondergedoken zaten. Zij hadden allerlei dingen op de muren geschreven.” Cynthia, net afgestudeerde Verpleegkunde: “Snap je: Tweede Wereldoorlog - Anne Frank - Frankie - Huize Frankies.” Inmiddels is de ruimte dichtgetimmerd, omdat de bewoners het verder wel eng vonden.

‘Mensen zien alleen mijn successen, maar daar betaal ik een hoge prijs voor’

Tekst Naz Taha

Op z'n elfde vond de Tilburgse Teun Verschuren het tijd voor een bijbaantje. Hij werd dj op verjaardagsfuijjes van klasgenoten. Tien jaar later organiseert hij onder de naam vt-entertainment zijn eigen feestjes.

Met vt-entertainment verzorgt Teun, tweedejaarsstudent Ondernemerschap & Retailmanagement in Breda, originele activiteiten voor jong en oud. Vrijgezellenfeestjes met een twist, kinderfeestjes op locatie en teamuitjes in de buitenlucht. Het kan allemaal geregeld worden.

Steeds gekker

Terwijl klasgenoten vooral lol traptten na schooltijd, zocht tiener Teun naar een gat in de markt. "Ik merkte dat verjaardagsfeestjes steeds gekker en groter werden. De jarige ging niet meer koekhapen, maar lasergamen of kameelrijden. Dat kost natuurlijk bakken met geld."

Teun struinde het internet af, op zoek naar onder meer lasergame-sets. Hij vond Chinese fabrieken, waar hij feestgerei voor een klein prijsje opkocht. Hij wilde feestjes aanbieden voor een lage prijs. Lasergamen en Wie is de mol?, daar begon hij op zijn vijftiende mee. De student ging verjaardagen van kinderen af met het benodigde feestgerei en verliet het feestje pas als alle kinderen moe maar voldaan neerploften voor friet.

Na een paar jaar kinderfeestjes besloot hij dat hij zijn doelgroep flink wilde uitbreiden. Van 5 tot en met 65 jaar, ze moesten allemaal terecht kunnen bij Teun. Gesprekken met een boekhouder en de

Kamer van Koophandel volgden en alles werd tot in de puntjes uitgezocht. Zo ontstond vt-entertainment in 2015. Afgelopen jaar steeg de omzet van zijn bedrijf met 150 procent. “Mijn doel was verdubbeling, dus ik ben heel blij”, vertelt Teun, glunderend van trots.

Bubble bal

Wie vt-entertainment inhuurt, is er in elk geval van verzekerd dat het teamuitje of de familiedag niet gewoontjes wordt. Een van de meest geliefde activiteiten die de student aanbiedt is Bubble Bal. Een hilarische sport waarbij spelers zich in een grote, met lucht gevulde bal moeten wurmen en alleen hun onderbenen en voeten kunnen gebruiken om te voetballen. De bal is tegelijkertijd een stootkussen, wat het extra leuk maakt om tegen andere spelers aan te botsen.

Al zijn andere activiteiten zijn ook net een tikkeltje anders dan de bekende spellen. Zoals het fenomeen Dart Voetbal en Kantel Kubus. Vaak rijdt Teun zelf naar het feestje, om alles af te leveren en soms ook zelf op

te zetten. Maar soms halen klanten de spullen zelf op en doen ze het zonder zijn begeleiding.

Nooit stappen

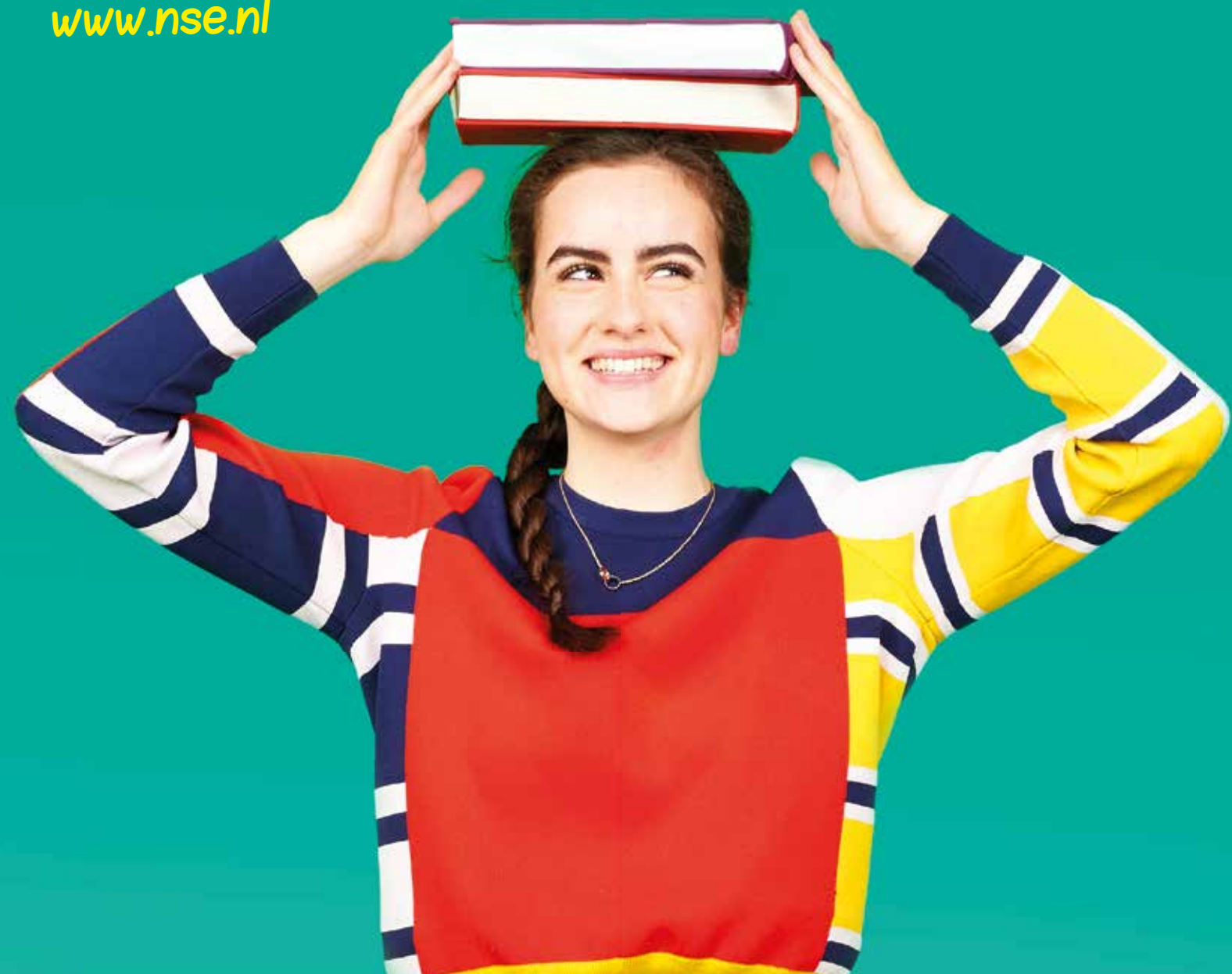
Het succes van de jonge ondernemer komt hem niet aanwaaien. Teun is naar eigen zeggen “zeven dagen per week, elk uur van de dag” bezig met zijn eigen bedrijf. Hij erkent dat het hem soms moeite kost om de juiste balans te vinden. “Als ik ‘s avonds in bed lig, ben ik vaak nog steeds van alles aan het regelen. Mensen zien alleen mijn successen, maar daar betaal ik een hoge prijs voor, omdat ik altijd ‘aan’ moet zijn. Ik ben sowieso geen feestbeest, maar soms baal ik wel dat de groei van mijn bedrijf ten koste gaat van mijn sociale leven. Ik kan eigenlijk nooit stappen.”

De student steekt andere jonge ondernemers graag een hart onder de riem. “Neem een werktelefoon en probeer zo goed mogelijk je werk- en privéleven gescheiden te houden. Als ik een terrasje pak met vrienden, kan ik er altijd nog voor kiezen om mijn werktelefoon thuis te laten. De grens tussen privé en werk is heel belangrijk. Ik merk zelf dat ik die beter moet bewaken.”

GEEF JE MENING OVER JOUW OPLEIDING!

*Vul de Nationale Studenten
Enquête (NSE) 2019 in!
www.nse.nl*

**Maak kans op een reischeque
t.w.v. €2.000,- of één van de
500 Ticketmaster giftcards.**

**NATIONALE
STUDENTEN
ENQUETE**
In opdracht van Studiekeuze123